

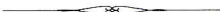

Edó Gergely

Poveste despre
Floarea Vietii

Traducere din limba maghiară
de Maria Gabriela Constantin

Editura For You
București

Cuprins

Povestea trandafirului		5
Povestea crinului		9
Povestea palmierului		15
Povestea florii		19
Povestea cercului		25
Poveste despre ochiul sufletului		31
Poveste despre fiul focului, al apei, al pământului și al cerului		37
Povestea copilului din stele născut din al cincilea element		41
Poveste despre Floarea Vieții		47
Povestea Regatului celor Șapte Mări și Șapte Țări		53

Povestea trandafirului

A fost odată ca niciodată, în mijlocul unei bogate grădini cu plante care mai de care mai frumoase, un palat din flori în care locuia cuplul imperial. Și aveau o singură dorință: să aibă și ei o fată, căci trecuseră ani și nu li se născuse niciun copil.

Într-o seară, pe când își trăgea învelitoarea până la urechi, Împărăteasa zise suspinând:

– Of, de-aș avea o fiică blândă precum florile ce se leagănă gingaș în bătaia vântului de vară!

În acea seară, și Împăratul cel bătrân își trase pătura peste cap, oftând cu o dorință nerostită în suflet:

– Of, de-aș avea o fiică, nu mi-ar păsa nici dacă ar fi zburdalnică precum vijelia de vară ce smulge florile!

Și, ce să vezi? A doua zi, în zori, între cei doi se aflau două gemene splendide, două copile nespuse de frumoase, niște minunății de fete. Dar, pe cât de mare le-a fost bucuria de început a celor doi, pe atât de mare le-a fost întristarea mai târziu, căci fetele se asemănau doar la chip. Aveau firi atât de diferite precum sunt cerul și pământul. Una dintre ele era blândă, dulce și nevinovată, ca cea mai modestă floare. Nu făcea altceva decât să stea în grădină printre flori și să împletească surâzând, pierdută printre gânduri, nenumărate cununi.

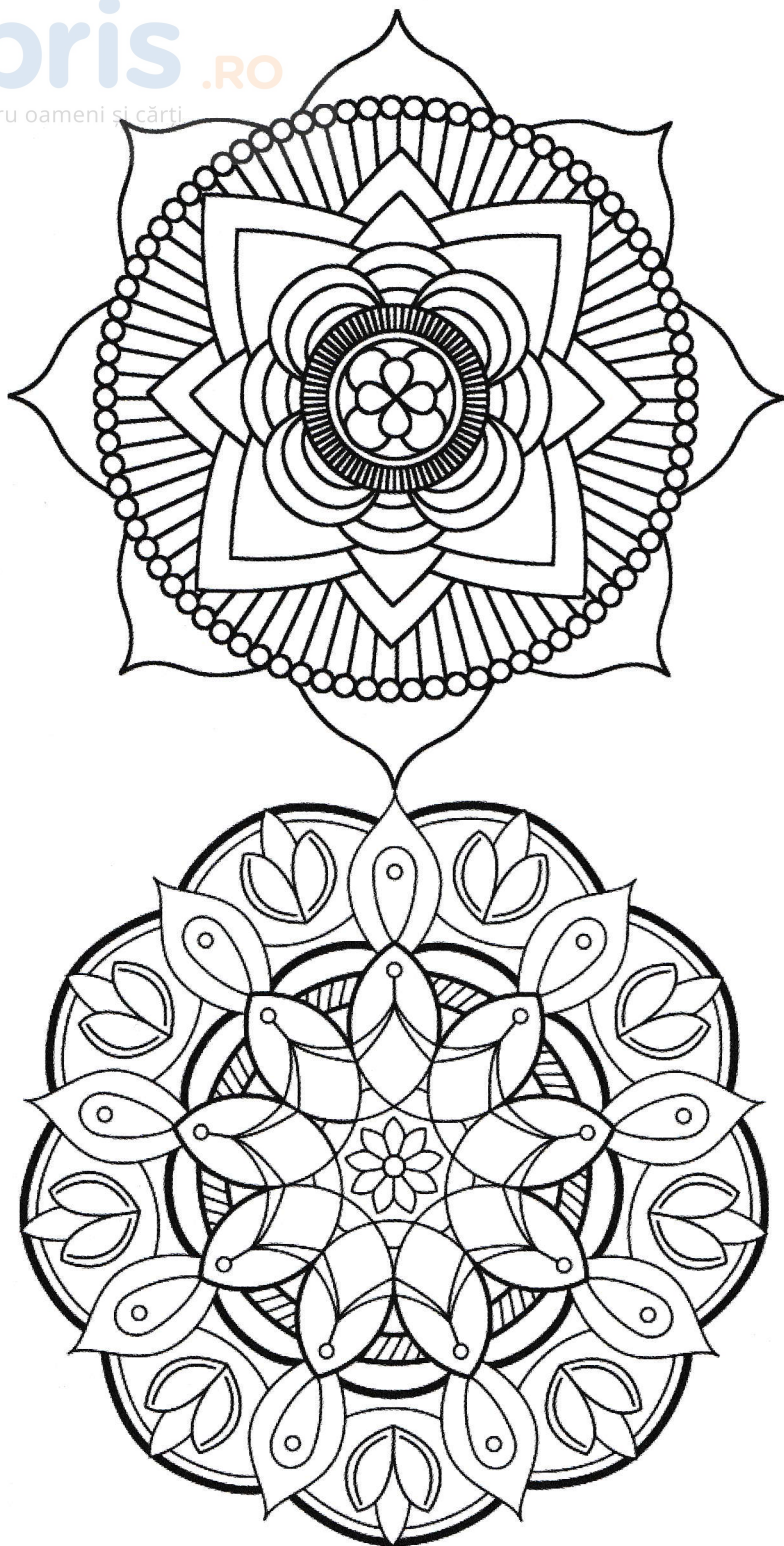
Cealaltă fată nu stătea o clipă locului; fugea de colo-colo cât era ziua de lungă, neobosită ca un vârtej: dărâma, răsturna și spărgea tot ceea ce întâlnea în cale. Ba mai mult, o trăgea neîncetat pe sora sa de păr, o ciupea de braț sau îi punea piedică. Și, dacă starea ei furtunoasă nu se potolea după atâtea pozne, îi mai rupea și florile și i le arunca în desiş. La toate acestea, sora ei doar zâmbea cu capul aplecat, resemnată, fără vreun cuvânt de dojană, nici măcar nu se încrunta.

Într-o seară, pe când se pregătea să se culce, Împărăteasa oftă adânc, gândindu-se ce bine ar fi fost dacă și-ar fi dorit un copil ca toți copiii, care uneori este cuminte, alteori e neastâmpărat, căci fata lor era într-atât de blândă, de parcă nici n-ar fi fost copil, ci floare. Cu acest gând, împărăteasa adormi cu mare amărăciune în suflet.

În acea seară nici Împăratul nu era în apele lui. În timp ce se cuibărea în așternuturi, își spunea că mai bine și-ar fi dorit un copil ca toți copiii, care să fie uneori neastâmpărat, alteori cuminte, căci fata lor neastâmpărată era într-atât de zburdalnică, încât uneori părea că nici nu este copil, ci vijelie. Cu o fire ca a ei avea să se distrugă. Și, cu această forfotă de gânduri în minte, Împăratul cel bătrân adormi.

În zori, gemenele dispăruseră fără urmă. În camera lor, chiar între cele două paturi, răsărise o tulpină viguroasă cu nenumărate ramuri răsfirate și cu niște flori stranii. Petalele florii aduceau cu pielea catifelată a unui copilaș, atât erau de mătăsoase și de fine. Orice atingere s-ar fi văzut deîndată. Potirul străjuit de petale răspândea un parfum nemaîntâlnit, proaspăt ca respirația codanelor și, totodată, misterios ca dulcile reverii ale fetei blânde.

Pe tulpinile florilor și pe ramuri crescuseră spini duri, țepoși, care aminteau de sălbăticia fetei zburdalnice. Împăratul și Împărăteasa i-au dat acestei flori deosebite numele de „trandafir“ și au plantat-o nu numai în grădina palatului, ci și în întreaga împărăție, ca să le amintească oamenilor că în fiecare ființă sălășluiesc deopotrivă parfumul și frăgezimea catifelată a petalelor de trandafir, dar și spinii cei ascuțiți.

Povestea crinului

A fost odată un împărat al cărui popor suferea de trei neazuri: oamenii erau mereu triști, îmbătrâneau repede și nu li se nășteau copii. Așa că Împăratul dădu sfoară în țară că îi va dărui jumătate din împărăție celui care îi vindecă pe supușii săi de aceste lovituri ale sortii.

De la doftori până la flăcăii Țiganilor mai răsăriți, toți și-au încercat norocul, dar niciunul nu a izbutit să găsească leac pentru cele trei năpaste.

Într-o bună zi, în acea cetate a venit o fată. Avea un ciubăr plin cu semințe și bulbi de flori pentru negoț. Fata s-a mirat din cale-afară, căci nu mai văzuse de când se știa un oraș atât de pustiu și de

neprietenos. Până să ajungă la palat, a aflat și despre necazurile abătute asupra orașului.

Fata a înaintat cu mult curaj și s-a înfățișat dinaintea Împăratului, pe care l-a întrebat:

– Mărite Împărate, tu, care ai drept de viață și de moarte asupra mea, spune-mi unde sunt florile.

Încurcat, Împăratul s-a tot scărpinat în creștetul capului, căci îi era tare rușine că tocmai el nu știa să îi răspundă acestei fete chipeșe la o întrebare atât de simplă. Dădu numaidecât poruncă să se cerceteze unde au dispărut florile. Dar acestea dispăruseră de atât de multă vreme din viața oamenilor, din grădinile palatului și de la ferestre, încât abia dacă își mai aminteau nedeslușit, simțind mai mult ca un fior în inimă, ce parfum au florile, cât sunt de mlădioase și de vesele.

– Ei, dacă nu sunt, nu sunt și gata. Nu te amărî, Măria Ta! spuse tânăra punându-și mâinile în șold, căci am ajuns, pare-se, la timpul potrivit în orașul Măriei Tale, ca să aibă flori de acum înainte.

Rostind aceste cuvinte, fata își dădu jos povara pe care o căra în spate și îi dăruî Împăratului toate semințele și toți bulbii de flori. În acea clipă, pe sfetnicul cel mai mare l-a lovit damblaua.

Sfetnicul era un om din cale-afară de șiret. Își spunea că florile sunt o hrană însemnată a sufletului,

una dintre cele mai importante, și că, dacă le face să dispară pe neobservate din oraș, se va veșteji și sufletul oamenilor și nu vor mai găsi puterea să se apere de toate netrebnițiile lui, iar el își va putea face voia cu ei, preschimbându-i pe toți în sclavi, cu Împărat cu tot. Inima lui pizmașă n-a suportat ca un vântură-lume, cum era această fătucă, să îi zădărnicească toate planurile.

Împăratul nu a stat mult pe gânduri, a plantat semințele și bulbii de flori în toate grădinile, iar pe fată a luat-o numaidecât de soție.

Și, ce să vezi? Odată cu primele flori au apărut și zâmbetele, care mai de care mai pure, pe chipurile oamenilor. Femeile și bărbații au început să le observe frumusețea semenilor, de parcă s-ar fi eliberat de o povară îndelungată, simțindu-se cu zeci de ani mai tineri ca înainte. Casele, curțile și străzile răsunau de hohotele de râs ale copiilor. Odraslele alergau de colo-colo printre florile de toate culorile, femeile își împleteau coronițe, iar bărbații și le puneau la pălărie.

Înainte să ne luăm rămas-bun de la acest oraș înflorit, cui credeți că i s-a născut primul copil? Ei bine, cuplului imperial, bineînțeles.

Li s-a născut o minunăție de copil cu părul de aur și mare le-a fost mirarea când au văzut că în mânăuță

